



# MAGAZIN



## cultural-istoric și de informație

### REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

**Director: Vasile TODI**

**Redactor-șef: Ștefan TARJOC**



## Iubiți cititori ai revistei Magazin,

Sărbătorile sunt nu numai popasuri de neapărată trebuință oricărui ostenitor în cele ale îndeletnicirii sale, ci mai ales prilejuri de înălțare a minții și simțirii înspre cele bine de împlinit. Fiecare sărbătoare își are drept aceea înțelesul ei pe care pătrunzându-l, ajungi să te apropii de țelul pe care ți-l pune înaintea. O înșirare cât de nepretențioasă a sărbătorilor Bisericii noastre ne-ar putea arăta limpede aceasta. Legate de însăși desfășurarea vieții de toate zilele, ele te învață cum să intri în noul an, cum să te speli de întinăciune prin baia botezului și prin pocăință, cum să întâmpini pe Domnul în camera sufletului tău întocmai ca dreptul Simeon și proorocița Ana, cum să te bucuri de bunăvestirea mântuirii ce ți-a adus-o Iisus Domnul, cum să treci din moartea păcatelor la viața desăvârșită împreună cu Cel înviat, cum să te înalți spre cele curate părăsind necurățenia, cum să te lași pătruns de harul Cincizecimii, cum să-ți schimbi înfățișarea launtrică a ființei tale, cum să urmezi pilda Maicii Domnului, cum să intri în biserică deodată cu ea... Toate aceste sărbători împlinesc de aceea un rost în viața noastră și, cu cât sărbătoarea este mai mare, cu atât și folosul ei duhovnicesc. Iar dintre marile sărbători, Crăciunul sau Nașterea Domnului, pe care o prăznuim, le întrece pe toate în afara Paștelui.

Însemnătatea deosebită a Crăciunului stă în învățătura pe care ne-o dă, învățătura mult prisositoare și profund înțelepțitoare. Potrivit lucrului este de aceea s-o fâlcuim într-o zi ca cea de astăzi, în latura ei cea mai de seamă.

Ceea ce în chip deosebit vrea să ne arate sărbătoarea Nașterii Domnului este că Mântuitorul Hristos a venit în lume pentru ca să ne împace cu Dumnezeu și la fel pe noi întreolaltă. "Toate sunt de la Dumnezeu, spune Apostolul Pavel, care ne-a împăcat pe noi cu Sine și ne-

a dat slujirea împăcării". Împăcarea cu Dumnezeu era de trebuință pentru că păcatul a stricat legătura dintre Creator și făpturile Sale, și la fel împăcarea omului cu om pentru că vrajba a pus stăpânire pe sufletul lor.

Prin urmare Iisus Hristos Domnul acest mare bine ne-a adus prin nașterea Sa, binele împăcării și al păcii. Așa se face că la venirea Sa pe lume îngerii care s-au adunat în preajma ieslei de la Betleem n-au cântat altceva, după mărturia Sfintei Cărți, decât: "Mărire întru cei de sus

pe care Iisus Domnul a știut să-i împlânzească. "...Armeanul și-a lăsat tolba de săgeți, citim într-o veche scriere creștină din veacul al IV-lea, hunul învață psalmii, soarele credinței încălzește ghețurile Sciției, getul sălbatic aduce Biserica sub corturile sale și nu mai luptă împotriva noastră pentru că a îmbrățișat aceeași credință pe care o mărturisim noi" (Scrisoarea VI către Leta, Fer. Ieronim).

Cu sufletul astfel înălțat spre cele sfinte și cu hotărârea neclintită



lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire"

Nașterea Domnului Hristos este, altcum zis, sărbătoarea păcii și înfrățirii. Astfel a fost ea înțeleasă de-a lungul veacurilor de creștini, astfel a fost prăznuită de toți cei care s-au pătruns de sfântul ei fior. La căldura ei învățătoare inimii se topea, patimile se risipeau, ura se transforma în dragoste... Pruncul Iisus i-a învățat pe cei care veneau la Dânsul să i se închine, ca oarecând pe păstori și magi, să lase deoparte orice vrajba și orice mânie, pentru ca învățând de la El blândețea să împrăștie în jurul lor numai dragoste și bunăvoință. Istoria ne vorbește despre războinici cruzi de altădată, obișnuți a distruge și ucide,

de a împlini "bunăvoirea între oameni" pe care au cântat-o îngerii la nașterea Domnului Iisus, să prăznuim Crăciunul nostru strămoșesc. Împreună cu voi la această dumnezeiască sărbătoare voi fi și eu, părintele vostru sufletesc, dorindu-vă s-o petreceți cu mult spor sufletesc, cu neumbrite bucurii, cu îmbelșugare în toate și cu sănătate deplină. Iar anul în care vom intra curând să ne aducă nouă și lumii întregi frățietatea de mult bine roditoare, pacea înfăptuită întru dreptate și din ce în ce mai mare apropiere între Bisericile creștine de pretutindeni.

✝ NICOLAE  
Mitropolitul Banatului

## Colind

Cerul și-a deschis  
soborul  
- Lerui, Doamne, Ler -  
au pornit eu plugușorul  
îngerii prin cer.

Merg cu pluguri de  
oglină  
și de giuvaer,  
toți lucefieri colindă -  
Lerui,  
Doamne, Ler -

Vintul suflă cu lumină  
- Lerui, Doamne, Ler -  
în buhai de lună plină  
legănat în ger.  
Patru heruvimi cu glugă  
albă de oier  
sub ferești colinde-  
ndrugă,  
- Lerui, Doamne, Ler -

N-au venit cu griu la  
poartă,  
ci au rupt din cer  
stele mari ca să le-  
mpartă,  
- Lerui, Doamne, Ler -

Și-n gustar de roade  
grele,  
- Lerui, Doamne, Ler -  
va fi cimpul cer de stele  
tolănit sub cer ...

Numai tu aștepti în tindă,  
- Lerui, Doamne, Ler -  
suflete fără colindă,  
și fără Prier.  
Nici un cintec alb nu vine  
filiiind pe cer  
cu o stea și pentru tine,  
- Lerui, Doamne, Ler -

Radu GYR

REVISTA "MAGAZIN"  
UREAZĂ TUTUROR  
CITITORILOR EI UN  
CĂLDUROS  
LA MULȚI ANI!





## 1 Decembrie 1918-2008...?

Au știu de ce îmi vine în gând o scenă tragi-comică, un fel de teatru absurd, în care liderii politici de azi ar participa în locul celor ce au înfăptuit Unirea la Alba Iulia și ar fi chiar la momentul respectiv. Poate am făcut o trecere de la Ghe. Pop de Băsești la Traian Băsescu și am realizat fără să vreau o întoarcere în timp prin comparație și, întâmplător, retrăire a momentului cu personajele politichiei de azi. Cum ar fi făcut Unirea această clasă politică performantă-dacă ținem cont de faptul că își atribuie intrarea în NATO și UE ca o realizare? O idee greu de imaginat, desigur, nu se poate o astfel de întoarcere în timp cu personajele scenei politice de azi. E un adevăr. Unirea a făcut-o generația unor lideri politici cu un dezvoltat sentiment național, ieșită din încercările războiului mondial, animată cu adevărat de dorința reîntregirii spațiului românesc. Această dorință a unității a dominat și în atitudinea politică a regelui Ferdinand, mai român decât mulți la vremea aceea și cu atât mai mult astăzi, care a renunțat la titulatura dinastiei germane de Hohenzollern Sigmaringen în schimbul unei apropieri de inima poporului român adoptiv, numindu-se Ferdinand de România. Au mai fost și Brătienii, exponențial Ion I. C. Brătianu, greu de egalat de urmașul său liberal de azi, un om politic care în Consiliul de coroană din 14/27 august 1916 exprimase viziunea sentimentelor națiunii întregi astfel: „Într-o vâltoare ca aceea a actualului război, în care toată lumea se preface, o țară ca a noastră, o țară cu aspirațiuni naționale, nu poate să rămână până la capăt neutră, fără să-și compromită tot viitorul. Prin urmare, se impune să ieșim din neutralitate. Pe de altă parte, având drept ideal unitatea națională, sântem datori să urmărim realizarea lui, căci cine știe dacă, în decursul veacurilor, vom mai găsi un prilej atât de prielnic ca cel de azi.” Se poate aprecia conform faptelor petrecute că momentul unic n-a fost irosit. La sfârșitul primului război mondial a fost favorizat și de schimbările la scară mare ale hărții politice europene, de principiul președintelui american Willson favorabil reîntregirilor națiunilor sau de revoluția bolșevică din Rusia care avea, la început în programul ei, printre lozincile importante și drepturile popoarelor. În acel moment hotărâtor destinului României, clasa politică a știut să apere interesele vitale ale românilor chiar dacă existau diferențe de programe, puncte de vedere, doctrine politice între forțele politice de atunci. Astăzi, la 90 de ani de la momentul 1918, interesele poporului român se negociază de clanuri interesate să-și apere porția de profit din putere în afara oricăror doctrine sau programe concrete de guvernare. Cum ar fi reușit aceste clanuri tribale din România de azi să facă o ispravă în sensul unității naționale dacă le-am putea pune în mijlocul evenimentelor din 1918? Aceste clanuri nu sunt în stare să asigure unitatea partidelor din care fac parte, e greu de imaginat de ce unitate națională ar putea fi capabile. E adevărat, fiecare moment cu generația lui, dar mai sunt necesare și astfel de comparații ca să vedem pe unde ne situăm sau dacă, astăzi în raport cu 1918, Unirea mai înseamnă ceva în diviziunea politică ce poate pune spate la spate președintele și primul ministru, nu pentru a face față frontului extins de apărare a turtei românești de ciocurile răpitorilor, ci din simplu moft de a avea fiecare turta lui.

Mariu NIȚOV

## Paradoxurile unei guvernări minoritare



De la ieșirea PDL-ului de la guvernare, Guvernul Tăriceanu, cu circa 20% în Parlament, s-a menținut la conducerea țării, ani buni, mai ales datorită sprijinului neoficial al PSD.

Maghiarii din țară, prin UDMR, s-au menținut tot timpul la putere, indiferent alături de cine a guvernat, fiind ahtiați de putere, încercând să-și apere interesele, prin „politica pașilor mărunți”.

La fel și acest Guvern, în ciuda tuturor criticilor și a moșiunilor de cenzură, a rezistat cu câteva mici remanieri, menținându-se la putere în ciuda conflictelor continue cu Președinția și a problemelor din țară. Ba mai mult, acest guvern își permite să sfideze Parlamentul, riscându-și popularitatea și ... electoratul, atât cât mai are.

PSD-ul susține Guvernul nu atât pentru a menține stabilitatea, ci fiindcă nu vrea să ajungă altcineva la putere și mai mult nu-și dorește amânarea alegerilor (sondajele relevând o situație bună pentru PSD).

PNL-ul se menține la putere satisfăcând doleanțele cercurilor de interese, care-l „protejează” și-l finanțează.

În această conjunctură nu e de mirare că PDL-ul caută aliați, chiar la PRM, cu repercursiuni asupra credibilității ale electorale.

Așa că PNL-ul se va menține la guvernare până la „întronarea” Guvernului următor, dacă nu cumva va face parte și din acel Guvern.

Dr. ec. Ștefan TARJOC

## GURA PRESEI ROMÂNEȘTI

„Bună țară, rea tocmeală, / Mama ei de rânduială, / Aștia hoți ăia hoți / ...mama lor la toți...”

Se întreba Balzac pe la 1847: „Nu-i groaznic să amesteci banul cu dragostea?”. După 169 de ani, rumăncele noastre iubărețe, cu picioarele „răscrăcănate”, îi răspund prin „Cântece de dragoste”, semnate de scriitorul Vasile Băran. (Vasile TODI)

### Cântece de dragoste

În lungul și miraculosul drum al oamenilor spre civilizație și trăire spirituală s-au descoperit focul și roata, care au produs cea dintâi iluminare. Femeia, stăpina grotei matriarhale, care-l îngăduie pe bărbat între picioarele ei numai în perioada rutului animalier, a început să prepare hrana într-un chip nou, iar pe vânător să și-l supună și mai mult voinței sale, devenindu-i chiar iubită. Că dragostea e mult mai tânără decât umanitatea. În ziua când, în loc să răpească o femelă, s-o ducă în hățșuri s-o violeze, mușcându-i sîinii ca și cum i-ar fi mîncat, actul sexual fiindu-i împlinirea unei poftes egale cu ronțăirea unui ciolan arătos de vietate dulce, bărbatul i-a oferit o călătorie pe roți și un colier de scoici, în scopul de a o face să vină singură la el, ca și cum n-ar fi fost forțată. În ziua în care el a dorit de la ea un suris, o mîngiere, la simulacru al unui liber consimțămînt. În aceea zi s-au născut, din bestialitate, dragostea, iubirea, amorul, rămas, pînă astăzi, propriu numai omului. Pînă astăzi! Că s-ar putea ca mîine-poimîine să dispară și ultimele vibrații sacre din cîte au mai rămas. Să privim, vrînd



- nevrînd, o clipă numai, mass-media: o catastrofală revărsare a dorinței de sexualitate, precum aceea a dinastiei șefilor de triburi, care-și făceau plăcerea, odată cu instaurarea patriarhatului, chinuind sexual cirezile de femele, duse cu ei în lăstărișuri sau peșteri speciale, numite „Casa femeilor”. Apoi, apariția comerțului cu „carne vie”, mulțimi de tinere devenite prostituate. Apoi, propagarea pe față a raporturilor sexuale, ca fiind relațiile dintre oameni cele mai înalte și prestigioase. Una, Elena Udrea, strigă, spre a-și aduce parcă și pe alții: „Eu n-am avut decît 2 bărbați!” Alta, Mihaela Rădulescu, își etalează preacurvia, povestind cum a luat ea cu Dani, la



Amsterdam, micul dejun la pat. Ogică, țipă satisfăcut, pe pagina întâi a „Libertății”, ziarul obsedatului Mark Ringier: „Am făcut cu Crina sex, non-stop, două zile”. Iar Ramona, obraznica cumnată a miliardarului Columbeanu, adică soțul surorii sale, tot rea de muscă, își arată, pe aceeași pagină întâi, fundul gol-goluț, deasupra cu o cămașă, ce-ar îndemna spre falusul desenat pe pereții peșterii de la Altamira, lung cît înălțimea ei, să-i iasă prin gură, ca uncalta de tortură a lui Dracula. Unde te răsucești, prin orizontul ziarelor și-al micului ecran, numai despuiate, ca urmașe, parcă, ale sabinelor răpite de romani, ce-ar vrea să se răzbune, terfelindu-și trupurile. Dar nu numai ziare, ci și cărți, ditamai „romanele<sup>44</sup>” lui Cărtărescu și poeziile porno ale unuia de pe la Iași, Brumaru, nume, desigur, pur românesc, din moment ce vine de la brumă. Nu-s mulți, dar s-au ales: români jegosi, țigani și evrei. Aceștia sînt „vedetele noastre”, cu picioarele răscrăcănate, poftindu-te să scuipi.

Vasile BĂRAN

### Doar cu Gigi

Steaua nu merge nu fiindcă ar avea un lot mai slab sau o infirmerie mai plină. Steaua nu merge fiindcă s-a obișnuit să rezolve Gigi Becali, în extravilan, ca să zicem așa, tot ce la alții se rezolvă numai în intravilan. Nu cred că Dorinel Munteanu va rezolva curînd ceva. Dorinel Munteanu ar avea nevoie la dreapta sa de un Gigi Becali în formă maximă. Echipa așa a fost deprinsă, să fie antrenată sufletește de stăpîn. Dorinel Munteanu e, ca și Lăcătuș, preparatorul fizic și tacticianul de etapă. În absența strategului de parcurs, Steaua e doar o formație care poate să facă meciuri frumoase, dar cu un punctaj de meciuri urîte.

Tudor OCTAVIAN,  
„Gazeta sporturilor”

### Bătăie între preoți, la Ierusalim

Preoți ortodocși greci și armeni s-au bătut în Biserica Sfântului Mormânt din orașul Ierusalim, unul dintre cele mai importante locuri ale creștinătății. Poliția israeliană a intervenit pentru a-i separa. Unii dintre preoți au folosit lumânările groase pe post de bastoane, în timp ce ceilalți încercau să le rupă sutanele rivalilor lor.

„M.”



# LA MULȚI ANI!

## Cetinița

Cetinița cetioară dragă  
Cetinița cetioară dragă  
Cine coase la fereastră  
O corana prea frumoasă?

Cetinița cetioară dragă  
Cetinița cetioară dragă  
Este mama lu Hristos  
Mesia Chip luminos

Cetinița cetioară dragă  
Cetinița cetioară dragă  
Colo râde-un înger  
Pentru Iisus copilăși

Cetinița cetioară dragă  
Cetinița cetioară dragă  
Coroană de trandafiri  
Care aveau să fie spini  
Cetinița cetioară dragă  
Cetinița cetioară dragă.



## Florile dalbe

Scoală gazdă din pătuț  
Florile dalbe,  
Și ne dă un colăcuț  
Florile, florile dalbe.

Că mămuca n-o făcut  
Florile dalbe  
Sită deasă n-o avut  
Florile, florile dalbe.

Pe când sită-o căpătat  
Florile dalbe  
Covata i s-o crăpat  
Florile, florile dalbe.

Când covata o lipit  
Florile dalbe  
Cuptorul nu s-o urnit  
Florile, florile dalbe.

Când cuptorul o pornit  
Florile dalbe  
Anul Nou o și zănit  
Florile, florile dalbe  
Florile, florile dalbe.



## Colinde, colinde

de Mihai Eminescu

Colinde, colinde,  
E vremea colindelor,  
Căci ghița se întinde  
Asemeni oglinzilor.  
Și tremură brazii  
Mișcând rămurelele,  
Căci noaptea de azi-i  
Când scânteie stelele.  
Se bucur copiii,  
Copiii și fetele,  
De dragul Mariei  
Își piaptână pletele...  
De dragul Mariei  
Și-al Mântuitorului  
Lucește pe ceruri  
O stea călătorului.



## Ninge iar (din folclor)

Ninge iar, ninge iar,  
Pe un moș milenar  
Și în alba seară de ajun  
Toți copii din lume îi spun  
Într-o mie de glasuri:  
Bine-ai venit Moș Crăciun!

Ninge iar, ninge iar,  
Pe un brad de lanuar  
Îngerii din cer ne-au adus  
Veste de la cel de sus  
S-a născut Mesia  
Domnul nostru Iisus.

Ninge iar, ninge iar,  
Pe un bătrân calendar,  
Pleacă anul, pleacă grabit,  
La-s să plece, nu-i de oprit  
Poate vine altul  
Mai bun și mai fericit.

## Noaptea de Crăciun

Afară ninge liniștit  
Și-n casă arde focul,  
Iar noi pe lângă mama stând,  
De mult uitaram jocul.

E noapte, patul e făcut  
Dar cine să se culce  
Când mama spune de Iisus  
Cu glasu-i rar și dulce.

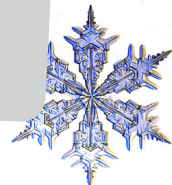
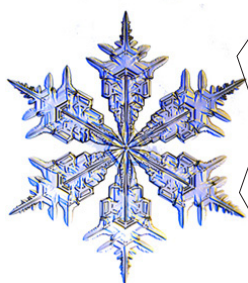
Cum s-a născut Iisus în frig,  
În ieslea cea săracă,  
Și boul peste el sufla  
Caldură ca să-i facă.  
Cum au venit la ieslea lui  
Păstorii de la stână  
Și îngerii din cer cântau  
Cu flori de măr în mână.

## Asta-i casa cea frumoasă

Asta-i casa cea frumoasă  
Florile Dalbe  
Cu icoane luminoase  
Florile Dalbe  
La feresti cu flori domnești  
Florile Dalbe  
Pe la uși cu flori de ruj  
Florile Dalbe  
La obloace busuioace  
Florile Dalbe  
Peste masă cruce trasă  
Florile Dalbe  
Peste pat cruce de brad  
Florile Dalbe  
Iar la masă cine șede  
Florile Dalbe  
Șede gazda ce frumoasă  
Florile Dalbe  
Cu-n pahar de vin în mână  
Florile Dalbe  
La ce vin la toți închină  
Florile Dalbe  
Și-n cea mână busuiocul  
Florile Dalbe  
Să aibă gazda norocul  
Florile Dalbe.



Dragă Moș Crăciun eu aș vrea  
Să mă treci pe lista ta  
Și să vii în fapt de seară  
Să-mi aduci o jucărioară  
Nu mai sunt fetiță mică  
Dar tot vreau o papușică.





# Șefii de stat și prostituatele de lux, "botezați" de serviciile secrete

Unul dintre cele mai pândite obiective de către toate serviciile secrete americane și nu numai, era Clubul Quorum. Numit de CIA "Templul", iar de FBI "Frontiera", clubul era o societate privată înființată de Bobby Baker la Hotelul Carroll Arms din complexul Capitol Hill. Robert (Bobby) Baker, născut în South Carolina, în 1929, devenise, la 14 ani, pajul Senatului american. Lyndon Johnson l-a plăcut și l-a luat secretar, astfel că Baker a fost poreclit "Micuțul Lyndon". FBI l-a "botezat" mai sugestiv "Cel iute", pentru că, se confesa un fost agent, "era deștept și extrem de activ, mereu alerga undeva cu treabă". Însă "treaba" nu era întotdeauna ortodoxă, în sensul că era foarte abil în a strânge informații cu caracter personal și politic și mai avea legături de afaceri cu mafia vremii, Ed Levison, Meyer Lansky și Sam Giancana. Când Lyndon Johnson a ajuns vicepreședinte, "Cel iute" a rămas secretarul său particular și consilier politic. Avea ce-l sfătui! "La club se juca poker și se împărtășeau secrete", recunoștea însuși Baker. Iar secretele erau întotdeauna de alcov, numai bune de folosit în anumite situații.

La clubul Quorum a avut loc marea "ciocnire" dintre diva nemțoaică Ellen Romeseh și JFK. Născută în 1936, în Germania de Est, Ellen fugise în RFG în 1955, unde s-a recăsătorit cu Rolf Romeseh, sergent în aviația Germaniei de Vest. În 1961, cei doi au ajuns în State, soțul fiind numit atașat militar la Washington. JFK a fost foarte mulțumit de întâlnirea facilitată de Bobby Baker, căruia i-a trimis vorbă că "a fost cel mai fericit moment al vieții". "Și n-a fost singurul", comenta Baker. În 1963, șeful FBI, Edgar Hoover, se săturase de relația "Puștiului" cu "Ciocănițoarea" est-vest-germană, după cum o nu-miseră agenții FBI desemnați să o urmărească. În iulie, ea este audiată de FBI. Într-un raport către procurorul general, Robert Kennedy îl informa pe acesta că "Ciocănițoarea" lucra pentru liderul comunist al Germaniei de Est, Walter Ulbricht, și avea întâlniri în buricul Washingtonului cu un diplomat sovietic, căruia, probabil, îi pasa informațiile culese de la ilustrul ei amant.

Robert a decis să o deporteze în Germania de Vest, unde, puțin mai târziu, omul procurorului general, LaVerne Duffy, a căutat-o. Contra unei importante sume de bani, acesta a obținut de la ea o declarație scrisă că n-a avut relații intime cu nicio persoană importantă din SUA.

La "templul" Quorum activau încă două "vestale", Măria Novotni și Suzy Chang, ambele provenind din țări comuniste. Ele erau implicate în "afacerea Profumo", petrecută cu că teva luni înainte și foarte interesate de frații Kennedy.

## "Edna" și "Mama"



J. Edgar Hoover

Însuși "maestrul de ceremonii", directorul FBI, J. Edgar Hoover, a "beneficiat" de botezul subalternilor, dar a fost, poate, cel mai bine păstrat secret al agenției. El era "Edna", iar prietenul lui de-o viață, Clydelblson, director adjunct, apoi succesorul lui Edgar pentru o scurtă perioadă, era "Mama". Despre cei doi se zvonea că aveau o relație cam dubioasă. Erau mereu împreună la muncă, în vacanțe și luau masa amândoi, aproape în fiecare zi, iar asta timp de 40 de ani. Expert în intrigă, dibuind orice aventură, șantajând, Edgar Hoover se prostea îmbrăcându-se pe ascuns în femeie. Mafiotul Meyer Lansky se lăuda că deține fotografii de la sfârșitul anilor '40, cu Hoover îmbrăcat în rochie, dansând nevoie-mare la petrecerile cu homosexuali.

Mai rău era că „nașul” se lăuda că avea și altele, recente, surprinse în timpul unei partide de amor cu „Mama”. Minciuni? Mulți analiști cred că numai astfel se explică de ce Hoover nega existența Mafiei și a pornit o campanie agresivă ca să o desființeze.

## "Watergate" cu parfum de "Dihor"

În celebra afacere "Watergate", care avea să ducă la demisia președintelui Richard Nixon, serviciile secrete s-au călcat în picioare. În apropierea clădirii unde au încercat să dea lovitură „toți oamenii președintelui” se afla complexul Columbia Plaza, în care funcționa „Seraiul” (nume de cod dat de FBI), un bordel patronat de Heidi Rikan, alias „Mangusta”. Ea era amanta mafiotului Joe Nesline, poreclit "Dihonii" de apropiați și al cărui nume de cod folosit de FBI era "Falus". Pentru CIA, Nesline se numea „Ies X”. El era patronul localurilor pentru homosexuali din Los Angeles. Fetele madamei îi deserveau cu prioritate pe politicienii democrați din Blocul Watergate. „Băieții” nu se fereau și comandau fetele direct prin telefon, spre deliciul lui Hoover, care adăuga filă peste filă la numeroasele sale dosare. „Instalatorii” lui Nixon care au pătruns în noaptea de 17 iunie 1972 în sediul democraților de la Watergate aveau și sarcina să verifice „căpușele” da-că au colectat dovezi care să-i lege pe democrați de fetele madamei. S-a dovedit a fi o capcană, intrușii fiind prinși. În timpul cercetărilor, s-a descoperit că toți aveau legături cu CIA.

## "Stupul", o afacere CIA

Aterior s-a spus că Nixon chiar n-a știut nimic de acțiunea fatală a oamenilor lui. Aceștia lucrau pentru CIA și încercau să protejeze ze o acțiune mult mai importantă, care îi viza pe președintele Partidului Democrat, Larry O'Brien, și pe

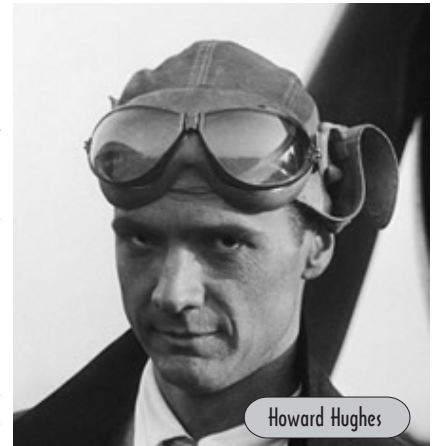
Howard Hughes, magnatul țacănit. Întreaga rețea de prostituate, numită de CIA "Stupul", era protejată de agenție, deoa-rece aceasta trăgea foloase mari din informațiile aduse de "albine" despre conducerea partidului. Cine s-a băgat peste experimentații agenții CIA? FBI, pentru care "Seraiul" nu era altceva decât o sursă de instabilitate internă. Ziaristul Bob Woodward, de la „The Washington Post”, cel care s-a ocupat de "Afacerea Watergate", a fost alimentat continuu de misteriosul personaj „Gâtlej Adânc” („DeepThroat”). Informatorul i-a furnizat date prea exacte pentru a nu da de bănuț că a avut contact cu evenimentele. La sfârșitul lunii mai a anului 2005, într-un interviu acordat revistei „VanityFair”, „Gâtlej Adânc” și-a dezvăluit identitatea: era Mark Felt, numărul doi în FBI la vremea scandalului.

## Howard Hughes l-a depășit pe JFK

Howard Hughes, "Acționarul", după cum îl botezase FBI, rămâne una dintre cele mai excentrice figuri ale secolului trecut. Acesta a fost bănuț că orchestrase câteva dintre cele mai murdare acțiuni ale CIA: comploturi în vederea asasinării liderului cubanez Fidel Castro, întreținerea "Stupului"; ba chiar presa vremii scria ca se implicase și în asasinarea fraților Kennedy. Cert este că avea mai multe nume de cod decât JFK. "Acționarul", "îngerul căzut", "Noe", "Bibanul", "Chiparosul", "Dili" etc.

Hughes s-a născut în 1905, în Texas.

Mama sa avea o obsesie privind curățenia, pe care i-a transmis-o lui Howard. Efectele acestei "educații" s-au văzut mai târziu, când și-a montat la mașină un filtru de purificare a aerului folosit la avioane, vorbea în public cu mâna la gură și își obliga partenerile, unele dintre cele mai renumite actrițe de la Hollywood, să facă nenumărate dușuri vaginale ca să nu-l contamineze cu microbi. După moartea părinților, la 18 ani, el a moștenit compania de mașini-unelte pentru industria petrolieră a tatălui său și s-a descurcat uimitor. A avut trei mari hobby-uri: aviația (pilot, inginer autodidact, designer, creator și constructor al uriașului Hercules), cinematografia și femeile.

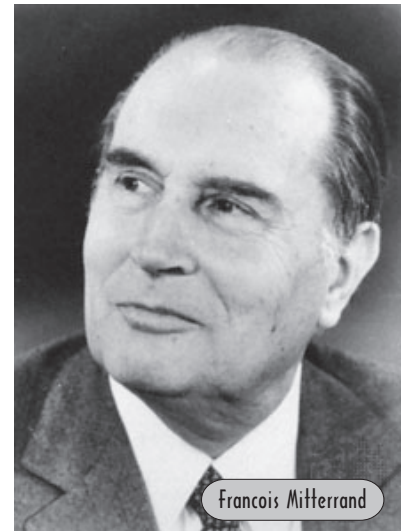


Howard Hughes

## "Împăratul" devine „Mumia"

Hughes a realizat celebrele filme "Scarface" (1932), lansat fără aprobarea cenzurii și "The Outlaw", care a stârnit un mare scandal, fiind considerat șocant de explicit din punct de vedere sexual. Acesta din urmă o avea protagonistă pe Jane Russell, pentru care Hughes și amicii săi, proiectanți și designeri aeronautici, au inventat sutienul semicupă. În 1946, în timp ce pilota un XF-11, avion cu design conceput chiar de el, s-a prăbușit, rănile fiind aproape fatale. Cât a zăcut pe patul de spital, Hughes a inventat un pat acționat de baterii, pentru a se așeza în poziții confortabile. Numit chiar "Scarface" după accident, pentru că a rămas cu o cicatrice pe buză, el a avansat rapid la indicativul "împăratul". Se spunea că ierarhia puterii în SUA în anii '50 era Imperiul Hughes, Mafia și Agenția Centrală de Informații (CIA). A avut cele mai râvnite actrițe: Katharine Hepburn, Eva Gardner, Jean Harlow, Rita Hayworth, Joan Crawford, Bette Davis, Olivia de Havilland, Jane Russell, Ginger Rogers, Lana Turner, Joan Fontaine, din care cauză i s-a spus "Țânțarul".

Spre sfârșitul vieții a devenit "Fachirul", retrăgându-se ca un pustnic din cauza fricii de microbi și boli. În 1976, când a murit, la 71 de ani, era o arătare acoperită de păr și cu unghii crescute grotesc, cântărind doar 41 de kg, la o înălțime de 1,93 metri. FBI l-a amprentat pentru a fi identificat, dându-i un ultim nume de cod: "Mumia", care a fost folosit pe toată durata scandalului iscat de moștenire. Avearea lăsată de Hughes a fost estimată la două miliarde de dolari și pentru ea s-au bătut vreo 400 de "candidați", în final, a fost împărțită între 22 de veri. Bătrâna Europă nu a dus nici ea lipsă de senzații tari. Recunoscut ca un mare cuceritor, fostul președinte francez Francois Mitterrand a zăpăcit serviciile secrete cu cea de-a doua familie pe care a întreținut-o chiar la Palatul Elysee. Din legătura sa extraconjugală cu Anne Pingeot, Mitterrand a avut o fiică, Mazarine Pingeot, născută în 1974, la Avignon. Când s-a mutat la palat, Mitterrand și-a adus și "duplexul", găzduindu-le pe mamă și fiică într-o anexă a Palatului Elysee.



Francois Mitterrand

## "Poupee" la Elysee

Pentru a păstra un secret desăvârșit asupra aventurii sale, șeful statului francez a constituit o "celulă" antiteroristă în cadrul serviciului de pază și protecție, care se ocupa însă cu asigurarea spatelui "Faunului", când acesta se ducea la iubita sa. Prietenul său Francois de Grossouvre, care răspundea de siguranța națională, a fost cel care a adus la cunoștința serviciului de pază și protecție marele secret. „Bon, voila!", a rupt acesta pisica în două. „Există o a doua familie, o fetiță de opt ani și mama ei, pentru care președintele solicită protecție, dar cere cea mai mare discreție". Serviciul s-a executat, astfel că Anne a devenit „Solitude", iar Mazarine „Poupee".





DOCTORUL VĂ SFĂTUIEȘTE

## Conjunctivitele

Inflamația conjunctivei globului ocular se manifestă adeseori prin roșeață și durere la nivelul albului ochilor, prin prezența a diferite senzații locale neplăcute, de la usturime și arsură, până la senzația de nisip în ochi și prin secreții apoase, albicioase, purulente din ochi. Uneori ochii sunt atât de roșii, iar pleoapele umflate și edemate, încât persoana poate ține cu greu ochii deschiși. Conjunctivitele virale sunt mai frecvente în sezonul rece, întrucât frigul sensibilizează ochiul, iar imunitatea atât generală cât și locală a organismelor este mai scăzută.

Conjunctivitele bacteriene, cu simptome grave și prognostic sever trebuie întotdeauna tratate în mod clasic cu antibioterapie și reprezintă urgențe medicale importante. Tratamentul natural este indicat numai în formele virale sau inflamatorii, unde se obține cele mai bune rezultate.

Dr. Carmen POPESCU

fotbal alb-violet

## Nu e rană de cuțit, ci e rană de iubit!



Piața Operei e pustie. Și cenușe!  
Dimineața și-a deșertat coșul cu promoroacă pe caldarâm și florile de argint pe geamuri.

A venit iarna. S-a mai deschis o pițerie. Și ea e pustie. Dar lângă ea? Lângă ea a apărut în buricul târgului, între Muzeu și Teatru, un edificiu pe care porumbeii, gușați și înfoiați pe sub streșini, îl consideră deosebit de important și pe care îl vor frecventa, gratuit, în curtea din spate. De ce?

Pentru a învăța chineza, vorbită de angajații localului, și, a putea înțelege ce vrea să spună "maria sa Iancu" când deschide gura. Și dacă ce spune Iancu nu e "chineza", vor aștepta să se deschidă în centru și alte asemenea "edificii" birmaneze, somaleze, thailandeze, marianeze, etc.

Porumbeii nu vor să ia exemplul unui prieten al meu care regretă că nu l-a învățat rusa pe fiul său.

Deci porumbei-prichindei pregătiți-vă! Ve-ți învăța limbi străine în curtea din spate (e criză, de!) și "marianeza" în fața cortului. Să vă fie de bine!

Părinții așteaptă de la voi mai mult decât de la taximetristul trist care se exprima, fără rimă, la o dezbatere în "Parlamentul de la ceas": Iancu o mai moaie, fiin'că n-are... caracter!

Rima? Și e ger! Așa o fi "monșer"!  
\*\*\*Cu așa conducător, cu modelul Rapid în derulare, cu amenințarea că dacă autoritățile locale "nu se execută" ne vom deversa în Dâmbovița, ne mirăm și felicităm echipa și antrenorul pentru rezultatele obținute. Fără rana deschisă-meciul cu Dinamo - "nu e rană de cuțit, ci e rană de iubit", și tare am vrea să știm, vorba cântecului "Cătă vină are Iancu?" la acest meci, moral suntem pe locul întâi. 17 meciuri, 10 victorii, 5 egaluri, 2 înfrângeri, 29 puncte plus 6 plus Dinamo=38.

Sărbători fericite!



Roller GOLUMBU

Ipoteze inedite

## Inundarea Deltei Dunării



Pe vremea când Polul Nord era în America de Nord cu circa 125.000 de ani înaintea erei noastre, nivelul mărilor și oceanelor lumii era mai scăzut cu 120-150 m. Marea Mediterană era o mare închisă, cu o apă similară cu cea din Marea Moartă de azi, iar bazinul actual al Mării Negre era un loc cu apă dulce, denumit ca Primitoarea, Ospitaliera în care se revărsa Dunărea prin cinci brațe (nu prin trei ca acum) la circa 150 km mai la est, spre actuala Mare Azov. Între brațele Dunării era un teren fertil, pe care se dezvoltă o civilizație înfloritoare, așa ca la Nil, Fluviul Galben, Fluviul Albastru, Mekong etc.



O dată cu topirea ghețurilor din America de Nord și formarea noului Pol Nord în Oceanul azi înghețat, nivelul mărilor și oceanelor a crescut cu circa 120-150 m, ce a dus la inundarea Mării Mediterane cu apă din Atlantic prin Gibraltar și a Mării Negre prin Bosfor și Dardanele cu apă din fosta mare, ceea ce face ca pe fundalul actualei Mării Negre, la circa 1000 m, să fie o apă groaznică, fără urme de viață.

Când a crescut nivelul Mării Negre, ce a devenit Mare deschisă, terenurile fertile de la Gurile Dunării au fost inundate, iar populația ce practica o agricultură înfloritoare, să migreze. S-a ajuns astfel la actuala Delta a Dunării, iar agricultorii de aici au migrat în toate direcțiile (nord, sud și vest).

Pe al cincilea braț (cel mai sudic), ce se numea Sacrum Braț, se găsea insula Peuce, unde-și aveau sălașul sacardații traci, care erau așa de vestiți încât perșii, când au atacat Grecia, au ales ofrande la zeii traci de aici, ca să nu-i supere pe aceștia.

De la brațul Sfânt s-a ajuns la denumirea creștină de Sfântul Gheorghe, iar insula Peuce (care s-a prăbușit probabil blocând al cincilea braț al Dunării, iar insula a devenit Dealul Beștepe).

Când au venit turcii, au găsit niște ruine pe acest deal și au adus piatra de sub deal, să le transforme în cetate. Atunci au găsit probabil tezaurul sacerdoților traci și săpând în continuare a înființat localitatea Mahmudia („mahmudea” înseamnă în tracă „monedă de aur”).

Când prin secolul IV î.e.n. Alexandru Macedon a trimis un general să-i „pacifice” pe traco-geți, se spune că geții s-au refugiat pe o insulă înaltă, pe scări de frânghii. Atunci n-au putut ancora corăbiile lângă insulă fiindcă Dunărea curgea repede pe lângă insulă (dovadă că apa săpase doline sub insula calcaroasă ce duceau probabil spre mare și care în momentul în care s-au prăbușit, au blocat brațul Sfânt al Dunării, iar insula a devenit peninsulă – Dealul Beștepe (singurul deal din țară cu denumire turcească, fiind nou apărut pe hartă).

Ștefan APENESCU

## Totul în zadar

(fragmente)

Alege glorii multe, alege diamante,  
Alege frumuseța Divinului Ceresc,  
Îți dau și bogăție, plăceri și bani, amante,  
Dar lasă suferința acelor ce iubesc.

Gândește-te bine și cere dar iară,  
Ceva să-ți aducă în viață folos,  
Nu cere iubire în clipa fugară  
Căci astăzi ea este oricui de prisos."

Așa-mi zise zâna, și-mi dete o carte,  
Citind-o să-mi caut un altul destin.  
Greșit-am atunci, privind într-o parte,  
De cum te-am zărit, știam c-am să vin!

\* \* \*

Am recitat, din nou, târziu, divina carte,  
Și-am înțeles cu totul ce era de-nțeles,  
Dar zâna cea bună era acum departe,  
Și ceea ce-alessesem era deja ales.

Apoi, când ochii tăi au luminat abisul.  
Părea c-al vieții țel își atinsese visul.  
Visat-am ani întregi, a fost un vis amar  
Și dulce totodată. Dar totul în zadar...

Victor ENACHE



## UMOR EVREIESC



### Denunț

Îțic sună la Securitate:

- Alo, vedeți că Ștrul are niște lemne!

- Și ce e cu asta?

- A găurit și a introdus în fiecare lemn bijuterii, diamante, dolari și, probabil, ceva muniție adusă din America, de la fratele lui.

- Bine, mulțumim! Vom face o descindere.

Imediat, Îțic îl sună pe Ștrul:

- Pregătește-te că am trimis pe cineva să-ți spargă lemnele.

- Pe cine?

- Pe ăia care mi i-ai trimis tu anul trecut de mi-au săpat grădina...

### Datoria

Îțic se foia noaptea în pat neputând să adoarmă. Soția lui Raschela îl întreabă agasată:

- Ce faci dragă Îțic, de nu poți dormi?

- Ce să fac Raschela dragă, uite am o datorie de un milion către vecinul nostru Ștrul, mâine e termenul de

restituire iar eu nu am un ban în casa. Ce mă fac?

- Bine bărbate și din cauza asta nu poți tu să dormi? Stai că am eu soluție pentru asta.

Iese repede la geam și cum erau casele din mahalalele evreiești așezate în curți stil gang, strigă cat poate către casa de vis-a-vis:

- Ștrulică, Ștrulică...

Acesta iese buimac de somn în cadrul ferestrei și întreabă nervos ca orice om deranjat din somn:

- Ce-i femeie, ce ai de scoli oamenii în puterea nopții?

- Ascultă, nu trebuia Îțic să-ți dea mâine un milion?

- Ba da, da' de ce?

- Ei bine, să stii că nu are pară chioară!

- Vai de mine și de mine, și eu care planificasem banii aceia pentru o plată!! Ce ma fac acum!?

Raschela se întoarce spre Îțic și îi spune:

- Îțic, acum poți să dormi! De acum nu mai doarme el.

## Moș Crăciun...

Vestind colindul bucuriei,  
În sanie cu Moși Crăciuni,  
Ne închinăm cu plecăciuni,  
La sfânta naștere-a Mariei!

Când steau-a luminat de sus,  
Iar fiul doar a tresărit;  
Cu magii trei din Răsărit  
Ne-nfățișăm azi lui Iisus!

Când se-implinise profeția:  
S-aducă pe pământ iubirea  
Și pentru oameni - Mântuirea -  
Cel ce venise ca Mesia!

La copii, cu multe daruri...  
Moș Crăciun cel plin de haruri!

8 Decembrie 2008  
Aurel JICMAN

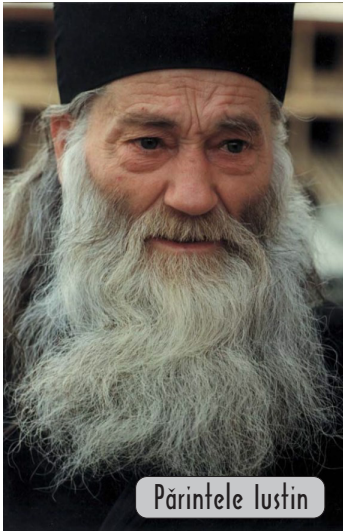


Citind însemnările din anii gherlei comuniste, îți spui din când în când: Dom-le, din mâinile cui am scăpat!

De ce le publicăm? Pentru că ele sunt veridice. Pentru că uitându-le, sigur le vom retrăi. Pentru că astfel de brute au existat. Una dintre ele, trăiește și astăzi și are o pensie mai mare decât vreo 20 de profesori. E bine asta? Pleșiță, un fost torționar, un ucigaș cu ochii injectați de ură, un ins impudic, se plimbă liber printre victime.

E bine? Da, pentru că astfel înțelegem, dacă mai era nevoie, că democrația este de preferat oricărei tiranii. Că democrația este singurul sistem politic compatibil cu demnitatea umană. Cât îl privește pe Pleșiță și ai lui, o singură consolare: aici, pe pământ, astfel de nefericiți insalubri, nu vor cunoaște niciodată respectul semenilor. Nici măcar iubirea propriilor copii. Iar în ceruri ei nu vor afla nicicând, eterna liniște cognitivă.

Vasile TODI



Părintele Iustin

## Morala unei vieți câștigate

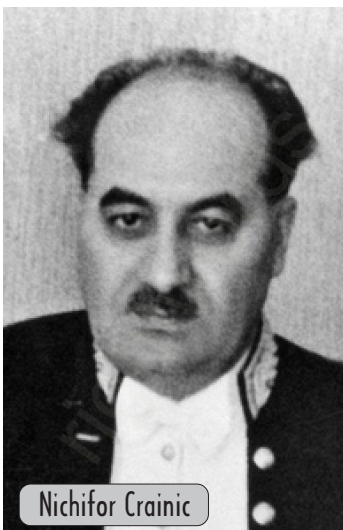
La început trăiam cu nădejdea că voi fi eliberat, însă, după ce am înțeles că neamul românesc cere jertfa răbdării noastre, că Dumnezeu a binevoit să suferim acest martiriu ca prin jertfa noastră să ispășim din păcatele neamului, atunci ardea inima în noi să îndurăm orice nedreptate. Închisorile ne-au învățat adevărata rugăciune, care se naște din suferință, jertfă și dăruire de sine.

La Suceava, au curs condamnările, sute și sute de ani s-au dat ca pe nimic. *Ăla cinci ani, ăla zece, ăla doisprezece, ăla cincisprezece...* Făceau în așa fel încât anii să fie așa, împerecheați, cam din cinci în cinci, din doi în doi. Nu se jucau ei cu luni, cu săptămâni, dădeau cu cincinalul. Și să vedeți cum își băteau joc de noi caralii. Ne întrebau: Bă, câți ani ai, ce condamnare? Păi, am cinci ani...! Mă, dar cinci ani trăiește cocoșul vechi cu boabe de la vecin... Nici n-are timp să se usuce cerneala pe ordinul de condamnare... Tu cât ai? Păi, doisprezece ani...! Mă, mulți înainte! Da' după cum arăți meritați douăzeci și patru...! Asta era umorul lor, al caraliilor. Pe seama condamnărilor date ei au primit avansări, salarii bogate, pentru că ieșiseră bine anchetele. Într-o dimineață însă, pe la ora zece, așteptau să vină Popic. Cine era Popic? Era coordonatorul anchetelor, cel mai temut personaj dintre toate câte se ocupau cu anchetele. Avea avion pus la dispoziție, în ierarhia lor, a comuniștilor era înaintea lui Ceaușescu, era cam al doilea după Drăghici. Ei, trebuia să vină cu un avion, de la Iași. Însă Popic a luat-o cu tot cu avion înspre Iugoslavia și s-a oprit direct la Tito. Timp de trei ani el fusese în serviciul de spionaj care acționa în România.



Radu Gyr

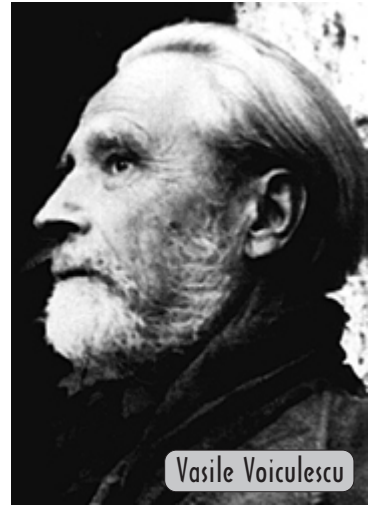
După Suceava, a urmat tocmai ceea ce visam eu înainte. În Suceava, odată, într-o dimineață, înainte de deșteptare cu vreo oră sau două, am văzut așa în minte un coridor în lungime de vreo sută de metri, și parcă o zare de lumină, în fund, acolo. M-a urmărit imaginea acelu coridor. Am plecat de aici, din Suceava, într-o dubă de la căile ferate, cu capacitatea cam de 80 de persoane dar ne-au vîrît acolo vreo 125, 130...! Era luna august, căldură extraordinară, și noi cu gurile căscate, nu mai era aer, transpirația curgea pe noi. Când am trecut, de pildă, la Ilva Mică, apoi Ilva Mare, nu mai aveai puterea să te uiți prin zăbrelele vagonului, să vezi o rază de lumină undeva, pe lacul Sfînta Ana... Îmi amintesc, doi deținuți și-au dat sufletul, au murit acolo, cu greu i-au scos afară. Ne învățam, astfel, cu moartea, cu prezența morții... În sfîrșit, am ajuns, după o zi și o noapte de mers, la poarta pușcării, la Aiud. Acolo nu se vorbea, nu se făcea un zgomot, numai un sîșit, atît. Ne-au legat la ochi și hai! la etajul 3... Dar cîrpa de la ochi s-a lăsat pe nas, în jos, s-a slăbit. Mă uit în dreapta, ce să vezi acolo, un coridor de vreo sută de metri și în fund un becușor, o lumină în întuneric. Era ceea ce visasem eu, la Suceava. Era exact același becușor în întuneric, același coridor... Dar mă ia un caraliu de mînă,



Nichifor Crainic

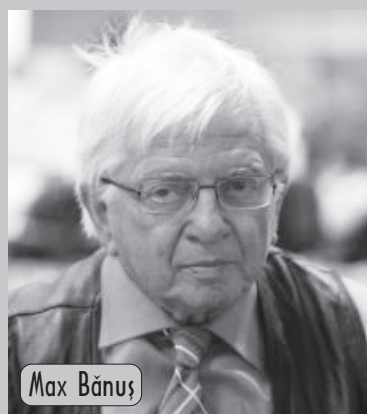
deschide o celulă, *zdrang-bang!* Intră aici, măi banditul!...

Luminița numai pîlpîia pentru noi atunci...! M-am uitat în jur. Erau alți deținuți, aici ne amestecau cu alții. Mă uit la unul dintre ei: „Sînt generalul Arbore!”, zice. Apoi altul, tot general, ministrul Mareș, altul fusese ministrul căilor ferate. Domnule, cînd s-a ridicat generalul ăsta, Mareș, din pat, și l-am văzut în sfîrșit, ca un șorț, așa, avea în față. Era așa de slăbit, încît nu mai rămăsese nimic din colosul de om, care fusese. Era dată jos grăsimea, pielea îi atîrna ca un șorț. Neam uitat unii la alții, cam speriat eu, îmi făceam de fapt botezul și eu într-o celulă a Aiudului. Și-acolo, bărbații aceștia, văzînd cum m-am pierdut eu, mi-au zis: „N-ai nici o grijă...! Stai liniștit”. Mă-ntrebă unul: „De unde veniți?”. „Vin de la Suceava. A venit un grup mare, mai mulți deținuți”. Și se-auzeau la celule cum se deschid și se închid zăvoarele. Toți au intrat pe linie, pe aripa scurtă a pușcării, cum se zice. „N-ai nici o grijă, stai liniștit coala!”. Era un pat suprapus. „C-aici ai să stai”. M-au întrebat de unde sînt. Le-am spus și eu... „A, ești de la Mănăstirea Durau? A, ești salvarea noastră acum”. Și a început generalul Mareș să povestească o amintire din 1938, cînd a vizitat Durăul, el cu un grup de ofițeri, care erau din armata regală. Și-am intrat în dialog normal, așa, cu ei, n-au mai dormit nici ei, nici eu, pînă ne-a prins dimineața, cînd au dat deșteptarea caralii. Un clopot strident, de la centrul celularului, suna de te scula din morți. Nu ne pregătim bine, că se deschide ușa, se trîntește de perete: „Afară, bandiților, la baie!”. „Prosopul...!”. Prosopul, ce prosop, de unde să-l iei! „Ia săpunul și prosopul!”. Am luat-o după bătrîni și eu. Hai! Coborîm un etaj. Baia era tocmai la zarea, pușcăria veche. Acolo erau deținuți Radu Gyr, Voiculescu, Nichifor Crainic și multe dintre vîrfurile intelectualității...



Vasile Voiculescu

Preot Iustin PĂRVU



Max Bănuș

## Imposibil?

*Arma tot nu se putea face!*

Gardienii ne-au împărțit în echipe de câte patru. Unul să sape și să încarce roabele. Trei să care. Cel de la săpat trebuia să sape și să încarce 12,80 m<sup>3</sup>.

Imposibil.

Imposibil?

Nu există. Vom lucra în cămași. Era frig. Vîntul bătea tăios printre sălcii.

“Așa n-o să mai puturoșiți. Veți munci ca să vă încălziți.”

Gardienii umblau printre noi și-i băteau pe cei care își puneau un pulover sau tunica. Trebuie făcută norma. Trebuia lucrat în cămașă. La aproape 0 grade Celsius.

Imposibil.

Imposibil?

Am fost anunțați că vom fi bătuți la tălpi.

Adică seara te lua un gardian. După paisprezece ore de muncă grea. Te întindea pe o masă. Îți fixa picioarele printre zăbrelele unui scaun, astfel încît numai tălpile să iasă pe partea cealaltă. Te legau bine. Gardienii erau conștiincioși la treburile din astea.

Apoi te biciuiau la tălpi.

Undeva, peste ocean, într-o mare citadelă, într-o mare și impozantă clădire, reprezentanții națiunilor mari și ai națiunilor mici continuau să discute despre sfintele drepturi ale omului.

Max BĂNUȘ



## Viitorul francmasoneriei

Trebuie să fii tare necunoscător într-ale masoneriei să poți crede că este o instituție îmbătrânită, gata să dispară o dată ce-și va fi îndeplinit partea cea mai importantă a misiunii sale. O cercetare amănunțită duce mai degrabă la concluzia că, departe de-a fi pe moarte, ea nici măcar n-a apucat să trăiască, ci a ieșit abia din prima sa copilărie. Născută ca instituție mai ieri, masoneria s-a dezvoltat, a crescut, dar n-a atins încă vârsta adultă, care permite ființelor să devină stăpâne pe ele însele.

Precum Heracles, ea a fost în stare, încă din leagăn, să sugrume șerpii stârniți împotriva-i de gelozia celor care își vedeau amenințată puterea. Dar această ispravă este nimic pe lângă muncile ce îi sunt hărăzite.

Francmasoneria are menirea să refacă lumea și nu îi este peste puteri dacă devine ceea ce trebuie să fie.

E oare în stare? Desigur, pentru că are capacitatea de-a se perfecționa și de a dobândi orice îi lipsește!

Și ceea ce-i lipsește mai mult este conștiința de sine. Este ca un adolescent care simte trezindu-se în el propria rațiune. Până acum, masonii au acționat din instinct: s-au lăsat călăuziți de simțiri mai mult sau mai puțin confuze și nu de calcul rațional. Dar iată că deja rațiunea s-a manifestat în ei prin această răscolire interioară care îi face să pretindă răspuns la întrebarea „de ce?”.

Refuzând să accepte rânduiești doar pentru că sunt venite din vechime, fiecare mason vrea acum să le pătrundă temeiul. A sosit momentul să facem masoneria pe înțeles. Ea nu mai poate rămâne pur și simplu simbolică: trebuie să devină inițiativă.

Vă închipuiți câtă forță vor dobândi masonii când, instruiți, vor fi cu adevărat Inițiați, Gânditori în toată puterea cuvântului. Masonii au făcut atât de mult până acum, chiar acționând inconștient, încât, de acum înainte, ne putem aștepta la opere uriașe, la transformări care vor schimba fața lucrurilor și vor duce la mântuirea colectivă a oamenilor. (V.T)

## Dialog cu un mason

Î.: Pe ce se susține loja voastră?

R.: Pe trei coloane numite Înțelepciune, Forță și Frumusețe și reprezentate simbolic de către venerabil și de către cei doi supraveghetori.

Î.: Cum pot aceste trei coloane alegorice să susțină loja, adică să dirijeze activitatea creatoare a masonilor?

R.: Înțelepciunea concepe, Forța execută și Frumusețea împodobește.

Î.: De ce ați devenit francmason?



R.: Pentru că eram în întuneric și îmi doream lumina.

Î.: Explicați-vă.

R.: Societatea în care trăim nu este decât pe jumătate civilizată. Adevărurile fundamentale sunt încă apăsate de umbră, prejudecățile și ignoranțaucid, forța trece înaintea dreptului. Cele mai multe adevăruri și lumini le întâlnim doar în templele masonice închinat muncii și învățaturii de către oameni aleși și încercați.

Î.: În ce stare erați când ați fost inițiat?

R.: Nici gol, nici îmbrăcat, ci într-o stare decentă și lipsit de toate metalele.

Î.: De ce tocmai așa?

R.: Lipsit de o parte a veșmintelor mele, în semn că virtutea nu are nevoie de podoabe. Cu inima descoperită, ca mărturie a sincerității și a deschiderii. Cu genunchiul drept dezvelit pentru a exprima modestia ce trebuie să ne călăuzească în căutarea Adevărului. Cu piciorul stâng desculț, ca în tradiția orientală, pentru a da respectul cuvenit unui loc sfânt deoarece acolo se caută Adevărul. Lipsit de toate

metalele, ca dovadă a lipsei de interes material și pentru a deprinde cum să mă lipsesc fără regret de orice mi-ar putea afecta perfecționarea.

Î.: Cum ați fost introdus în lojă?

R.: În sunetul a trei lovituri.

Î.: Care le este semnificația?

R.: Cere și ți se va da (Lumina); caută și vei găsi (Adevărul); bate și ți se va deschide (poarta Templului).

Î.: Ce s-a întâmplat după ce ați pătruns în templu?

R.: După ce am fost supus la diferite probe, având consimțământul fraților mei, venerabilul lojii m-a primit mason.

Î.: Care au fost acele probe și ce tâlc aveau ele?

R.: Probele erau, de fapt, trei călătorii al căror rost era să mă îndrum pe calea Adevărului.

Î.: Ce ați făcut după trecerea acelor probe?

R.: Am jurat să păstrez secretele Ordinului și să acționez în toate împrejurările ca bun și fidel mason.

Î.: La ce se referă secretele Ordinului?

R.: La cunoașterea adevărilor abstracte reprezentate prin simbolurile masonice.

Î.: Ce ați observat la intrarea în lojă?

R.: Nimic pe înțeles, căci aveam ochii acoperiți.

Î.: Fiți mai explicit.



R.: Nu-i de-ajuns ca omul să ajungă aproape de adevăr pentru a-l și înțelege. Pentru a deschide mintea omului, Lumina nu trebuie să găsească piedici în calea razelor sale. Câtă vreme iluzia și prejudecata ne orbesc, în noi domnește întunericul și strălucirea Adevărului ne rămâne oprită.

Î.: Ce ați putut vedea când ați primit Lumina?

R.: Soarele, Luna și pe Venerabilul Lojii.

Î.: Ce relație simbolică există între aceștia?

R.: Soarele reprezintă rațiunea care luminează mintea, Luna este imaginația care dă veșmânt și formă ideilor, iar Venerabilul simbolizează principiul conștient care se luminează sub dubla influență a rațiunii (Soarele) și a imaginației (Luna).

Î.: Unde este așezat venerabilul lojii?

R.: La Orient.

Î.: De ce?

R.: Așa precum Soarele apare de la Orient pentru a deschide drum zilei, Venerabilul este așezat la Orient pentru a deschide loja și pentru a-i pune la lucru pe masoni.

Î.: Unde sunt așezați supraveghetorii?

R.: La Occident pentru a da ajutor Venerabilului în lucrări, pentru a-i plăti pe lucrători și pentru a-i face să plece mulțumiți.

Î.: Ce înseamnă Occidentul în raport cu Orientul?

R.: Orientul marchează direcția din care provine lumina, iar Occidentul, tărâmul asupra căruia ea se revărsă. Occidentul simbolizează, prin urmare, lumea vizibilă, la îndemâna simțurilor și, în general, tot ceea ce este concret. Prin opoziție, Orientul reprezintă lumea inteligibilă care nu se dezvăluie decât spiritului: cu alte cuvinte, tot ceea ce este abstract.

Î.: Unde sunt așezați ucenicii?

R.: La Miazănoapte, care este regiunea cea mai puțin luminată, căci ei nu au primit deocamdată suficientă educație masonică și lumina zilei le este încă de nesuportat.

Î.: La ce oră se deschid și se închid lucrările masonilor?

R.: În mod simbolic lucrările se deschid la Amiază și se închid la Miezul Noptii.

Î.: Ce reprezintă aceste ore convenționale denumite?

R.: Ele arată că omul ajunge la cumpăna vieții, la apogeul carierei, înainte de a putea să se facă util semenilor săi, dar că, pe urmă, el are de lucrat fără odihnă până în ceasul morții pentru binele comun.

Î.: Ce semnificație are obiceiul de a ști ce oră este când pornești o acțiune?

R.: Acțiunea nu este utilă decât dacă se face la timpul potrivit. Roadele progresului se culeg la vremea lor. Graba ar compromite tot ceea ce este în pregătire. Trebuie să știi să aștepti momentul oportun: a acționa prea devreme ori prea târziu înseamnă, deopotrivă, eșec.



# Mândră țară îi Banatul !

## Însemnări în iarnă



### CUM L-AM CUNOSCUȚ PE PREȘEDINTELE ASOCIAȚIEI PRESEI RURALE DIN BANATUL ISTORIC

Facând naveta cu trenul, de la Biled la Timișoara, treceam evident prin Dudeștii Noi. Acolo erau mulți macedoneni, cărora noi le spuneam „olăițiți” sau „țanțari”, din cauza dialectului aromân pe care îl aveau, „olăi” însemnând pe românește „măi”.

Desigur, cele 10-15 minute cât călătoream împreună spre locurile de muncă ale Timișoarei de acum 40 de ani, sau când ne întorceam acasă cu același tren, făceau ca între noi, în aglomerația din vagoane, să se lege prietenii sau să se stârnească antipatii, sfârșite chiar cu violență.

Cu siguranță că și Vasile Todî se afla de multe ori printre tinerii din Dudeștii Noi ce urcau în fiecare dimineață în trenul ticsit cu navetiști, dar eu am ajuns să-l cunosc mai târziu, după anul 1985, când eram președinte la cooperativa din Săcălaz. Pe atunci, pe lângă aberantele planuri de achiziții ce trebuiau realizate de la gospodăriile populației, trebuia să mâncăm și foarte mult pește. Responsabil cu distribuirea peștelui în tot județul Timiș era, desigur, Vasile. Deși congelatoarele din magazine erau în permanență pline, era greu să rezisti farmecului cu care Vasile știa să ne convingă, mai ales când, pe lângă alte poezii, la ședințe încheia întotdeauna cu sloganul: „Dunărea încet șoptește / Toată țara șoptește / nicio masă fără pește.”

Dragostea lui pentru oameni a făcut ca între noi să se clădească prietenia, iar mai târziu preocupările artistice și culturale au făcut ca

aceasta să se consolideze și, mai ales, să dea roade prin publicarea lună de lună a „Foi Săcălazului”, în cadrul trustului de presă „Magazin”, al cărui președinte este.

\*\*\*

În această toamnă frumoasă, părinții lui au fost plecați o săptămână la Constanța, iar Vasile ne-a invitat la casa părintească din Dudeștii Noi, unde, în liniștea ancestrală a satului bănățean, s-a retras împreună cu soția sa, cunoscuta doamnă a cântecului bănățean Elena Jurjescu, pentru a se îngriji de treburile gospodărești rămase în seama lor.

Împreună cu redactorul șef adjunct al revistei noastre, dl. Ghiță Blejușcă, am pornit pe lângă terenul de fotbal,

idee, urmând ca prin demersuri comune să se poată realiza acest obiectiv, din fonduri europene.

\*\*\*

Îl știu și îl știm pe Vasile Todî mereu tras la patru ace, cu cravată, costum și am fost surprins când, în fața porții casei părintești, a apărut un „paore” îmbrăcat în trening, cu o bluză de lână peste, zâmbitor și cu brațele deschise. Ne-a poftit într-o gospodărie bine rânduită, modernizată, dotată cu toate utilitățile, iar peste tot cărți, cu cele mai renumite titluri, ce stau să cadă peste biroul lui masiv, scrijelit de amintiri și împovărat de greutatea gândurilor scriitorului pe care îl dorește parcă mai mult aplecat asupra sa.

„Mă deștept în zori - că nu știu când apune viața-, mătur frunzele căzute ca și gândurile



Casa Părintească

mele asupra foi albe de hârtie, deretic prin curte, apoi am grijă ca găinile să-și primească tainul zilnic. Între timp Elena prepară cafeaua, iar aburii ei se împletesc cu liniștea satului și vorbele noastre abia șoptite sporesc farmecul unui început de zi la țară”, ne spune prietenul nostru, al tuturor ziaristilor „rurali” și parcă abia acum îi descopăr ascunsă în suflet măreția simplă, tulburătoare a străbunilor lui. Departe de forfota amețitoare a orașului, am putut savura răchia și vinul făcute de nea Gicu, un gospodar de tip germanic, tatăl lui Vasile, din producția proprie. Amintirile au dat năvală, iar mai apoi

am trecut podul de beton peste Bega Veche și pe un drum de țară, relativ bun, în câteva minute am ajuns la Dudești. Entuziasmați de faptul că amenajarea unui drum între cele două localități ar scurta foarte mult distanțele între mai multe așezări și încurajați de voturile celor care ne-au „trimis” în Consiliul Local al comunei Săcălaz, ne-am abătut mai întâi pe la domnul primar Alin Nica. Acest om tânăr și vrednic, s-a arătat încântat de

proiectele de viitor privind Asociația Presei Rurale din Banatul Istoric s-au conturat mai clar în amurgul zilei. Aș vrea să-l știu pe Vasile, pe fratele de lângă prietenia mea Vasile, tot timpul acolo. Să dau o fugă peste câmp, îndemnat de dorul poveștilor fără sfârșit, dar suntem încă tineri și, cum spune el mereu, „avem treabă multă”.

Ștefan TOMOIAGĂ

Redactor șef al revistei „Foaia Săcălazului”,  
membru al Asociației Presei Rurale  
din Banatul Istoric



### ÎNTÂLNIRE EMOȚIONANTĂ LA MITROPOLIA BANATULUI

A mai trecut o toamnă peste noi. Toamnă lungă, senină, luminoasă, chiar romantică aș spune. Pentru mine va fi mai deosebită de celelalte ce au trecut, datorită unor evenimente din viața mea, care de multe ori se interferează cu cea a localității.

Am fost unul din inițiatorii sărbătorii ZILELE SĂCĂLAZULUI, manifestare de amploare pe tărâm cultural-edililar-sportiv.

Al doilea eveniment a fost, când în aceste zile de sărbătoare, alături de alte personalități în ale scrisului din țară și Serbia am fost premiat cu **Diplomă** și **Plachetă** pentru modesta mea activitate în **Presa Rurală din Banatul Istoric**, din partea **Trustului de Presă „Magazin”** reprezentat de distinsul scriitor aromân **Vasile TODÎ**.

Dar cea mai frumoasă zi pentru mine din această toamnă a fost ziua de 8 octombrie 2008 când am făcut parte dintr-o mică delegație condusă de domnul președinte Vasile Todî, ce a fost primită de I.P.S.S. NICOLAE, Mitropolit al Banatului pentru a i se înmâna **Diploma** și **Placheta** din partea Trustului de presă „Magazin” pentru întreaga activitate depusă de o viață în slujba credincioșilor **ortodoxiei române** și nu numai. Am avut ocazia să-l mai văd pe I.P.S.S. NICOLAE la slujbele din Catedrală, la televizor, să-l cunosc din cărțile sfinte și din presă, dar nu l-am

cunoscut îndeaproape cum aveam să-l cunosc acum. Sincer să fiu aveam emoții înaintea întâlnirii. Asta și datorită faptului că I.P.S.S. NICOLAE pentru mine reprezintă de când frecventez Sfânta Biserică și cred că pentru toți ortodocșii **un simbol al creștinătății ortodoxe din Banat**, din țară și din afara granițelor. A dovedit acest lucru prin întreaga sa activitate pe parcursul vieții. Când am fost primiți la sediul Mitropoliei Banatului, aveam să văd acel chip senin, blând, cu ochii ce emanau o privire caldă, prietenoasă ca unui bunic coborât din negura vremii ce-și îmbrățișează nepoții dragi. Acest chip mi l-am asemuit cu al unei icoane, la care trebuie să ne aplecăm cu pioșenie și să ne închinăm, el fiind după cum am arătat, simbolul creștinismului în care ne punem nădejdea și toată încrederea pentru mântuirea noastră a celor mulți supuși greșelilor pământești. În activitatea sa, I.P.S.S. NICOLAE propovăduiește valențele creștine, liantul unității românilor de pretutindeni, iar după Revoluție se implică activ în conlucrarea și colaborarea dintre confesiunile religioase din Banat, motiv pentru care, chiar în această vară, a avut „parte” de învinuire și atacuri din partea unor confrăți din BOR și din presă. Sincer să fiu am fost șocat de virulența acestor atacuri, punându-mi întrebarea firească: cum e posibil ca unele fețe bisericești să se manifeste astfel? Când totul ar trebui să se desfășoare sub semnul înțelepciunii, încrederii, iertării, liniștii și păcii. Dar cu ajutorul lui Dumnezeu și înțelepciunii unora am fost depășite aceste momente, iar I.P.S.S. NICOLAE rămâne pentru totdeauna **emblema creștinismului din Banat** și nu numai. Am rămas uimit de simplitatea și blândețea vorbelor sale, de modestia sa emanând încredere și speranță pentru cei ce ascultă.

Este cert că toate aceste calități hărăzite de Dumnezeu, nu sunt atribuite oricui, ci unor aleși și plăcuți Domnului, iar unul dintre aceștia este I.P.S.S. NICOLAE CORNEANU, cărui cu smerenie îi spui: „Sărut mâna Preasfințite Părinte!”

Ghiță BLEJUȘCĂ